

Esmee Polijt

**Duivels
dilemma**

THRILLERHOUSE

Esmee Polijt

Duivels dilemma

for the best thrill in town

Tamara heeft een druk leven met haar man, haar kinderen en haar minnaar. Haar jongste dochter Saartje is meervoudig gehandicapt en Tamara is een groot deel van de dag bezig met haar verzorging. Hoewel ze nog een zuster heeft en haar ouders regelmatig op Saartje passen, heeft Tamara het idee dat alleen haar minnaar haar begrijpt. Als haar minnaar verongelukt bij een motorongeluk, blijkt dat slechts de eerste van een reeks noodlottige gebeurtenissen te zijn.

Over de ateur

Esmee Polijt studeerde een blauwe maandag psychologie voor ze zich toegedde op het schrijven van verhalen over normale mensen die tegen hun wil in betrokken raken bij duistere zaken. Het fascineert haar hoever sommige mensen willen gaan om te krijgen wat ze hebben willen of om te beschermen wat ze niet willen verliezen.

ISBN 978-94-8260-201-4

THRILLER
HOUSE

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE
www.thrillerhouse.com
Auteur: Esmee Polijt
Omslagontwerp: Thrillerhouse
© Omslagfoto: Depositphotos
ISBN 978-94-6260-201-4
1e druk

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DIE ENE NACHT

Hij stond naast haar bed en keek hoe ze sliep. Ze ergerde hem, zelfs nu ze sliep.

Een klein nachtlampje bescheen haar gezicht. Hij haatte haar gezicht. Hij haatte alles aan haar. Hij haatte het dat hij door haar geen normaal leven kon leiden.

Jarenlang had hij niets gezegd en niets gedaan. Hij had immers niet geweten wat te doen. Hij had gedacht dat er geen andere oplossing was dan stilzwijgend en stug door te blijven gaan, als een hamster in een rad die wel in beweging blijft maar toch nooit ergens komt.

Toen had hij zich gerealiseerd dat hij de maker in zijn eigen leven was. De maker van zijn eigen leven en in zijn eigen leven. De enige die iets kon veranderen aan zijn leven, was hij. Wachten tot anderen zouden veranderen, leidde tot niets. Het was aan hem, niet aan anderen.

Als hij niets deed, dan veranderde er niets. Daarom moest hij actie ondernemen.

Lang had hij overdacht wat hij zou moeten doen. Veel oplossingen had hij bedacht, maar geen van alle werkten. Geen van alle zouden

definitief zijn. Toen was er een idee bij hem opgekomen. Eerst had hij het verworpen. Toch was het steeds weer zijn hoofd binnengekropen als een muis die zich langzaam maar zeker een weg door de muur heen vreet.

Hij kon het niet doen. Hij kon het wel doen. Hij wilde het niet doen, maar hij zag geen andere mogelijkheid. Hij wilde het wel doen, maar hij mocht het niet doen. Het was een tweestrijd waar hij dag en nacht mee bezig was geweest. Tot die ene dag. Toen wist hij dat hij niet alleen was. Toen wist hij dat het vaker gebeurde. Toen wist hij dat het in orde was.

Hij verstevigde zijn greep op het kussen dat hij meegenomen had en dat hij voor zijn borst hield.

Langzaam en bedachtzaam bracht hij het kussen tot vlak boven haar gezicht.

Net voor hij het op haar gezicht drukte, vlogen haar ogen open. Ze keek hem aan, haar blik was op hem gericht. Haar ogen waren groot en glanzend. Hun blikken grepen in elkaar en één tel, één moment, twijfelde hij. Maar dan lag het kussen op haar gezicht en waren haar ogen niet meer zichtbaar; haar blik had niet langer de kracht hem aan het twijfelen te brengen.

Hij duwde en duwde. Ze bewoog, maar hij wist dat het haar niet zou helpen.

Het was goed zo. Hij zou zijn leven weer terugkrijgen. Hij zou weer gelukkig zijn.

1

Tamara keek naar zijn gezicht, dat ze streelde. Hij had zijn ogen dicht en voerde zijn tempo op. Ze pasten goed bij elkaar, zo bedacht ze zich, terwijl ze naar hem keek. Hij vulde haar volledig, niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk. Ze hoefde bij hem nooit iets te doen, behalve dan zich mee te laten voeren met zijn passie. Ook nu voelde ze hoe haar lichaam op hem reageerde. Haar gedachten vertroebelden. Ze klemde haar armen en benen om zijn lijf heen, alsof hij de reddingsboei in woelige wateren was, en, voor ze haar focus verloor en haar gedachten oplosten, realiseerde ze zich dat dat ook zo was; hij was haar redder in nood.

Haar lichaam trok samen rondom hem en daardoor kwam hij ook.

Nog een laatste keer stootte hij en dan liet hij zich op haar vallen en schoof zijn armen onder haar. Terwijl hij nog in haar was, klemde hij zich aan haar vast, zoals zij aan hem.

Ze kwamen tot rust en dan ging hij naast haar liggen, maar nog steeds tegen haar aan.

Ze bedacht zich hoe mooi het toch was dat dergelijke gevoelens, die

je voor elkaar kon hebben, tot uitdrukking konden komen in een lichamelijk samenzijn, waarbij je uiteindelijk het gevoel had dat er niet meer twee aparte lichamen bestonden, maar dat je het idee had dat je één was. Een ware samensmelting van lichaam en geest.

Eigenlijk zou het altijd zo moeten zijn. Geen dagelijkse bezigheden, geen problemen en geen triviale zaken die je aandacht opslokten, maar een verheven stemming en een serene sfeer.

“Je brengt me iedere keer weer in de hemel,” zei Jelle. Hij omstrengelde haar en drukte haar tegen zich aan.

Tamara glimlachte en zei: “Alleen bij jou kan ik tot een hoogtepunt komen.”

“We zijn voor elkaar gemaakt,” zei Jelle.

Ze bleven zo nog even liggen, maar dan draaide Tamara zich in zijn omhelzing om en keek op de wekkerradio. Ze draaide terug en zei: “Het is bijna zes uur.”

Jelle gromde iets.

“Ik weet het,” zei ze, en streelde zijn haar. “Maar het kan niet anders.”

“Ik heb er geen zin in.”

“Ik ook niet.”

Hij zuchtte, liet haar los en ging op zijn rug liggen. Hij rekte zich uit en raakte daarbij zowel de onder- als de bovenkant van het bed.

Hij keek even naar de spijlen die het hoofdeinde vormden en zei dan: “Eigenlijk zou het gewone leven niet moeten bestaan. Eigenlijk zouden we gewoonweg altijd in de hemel moeten kunnen leven.”

“In de hemel leef je alleen maar als je dood bent.”

Hij draaide zich om, steunde een hand onder zijn hoofd en keek haar aan. “Als ik bij jou ben, dan ben ik in de hemel. Ben ik dan dood?”

Ze glimlachte, waarop hij zich op haar liet vallen, haar beetpakte en daarna op zijn rug rolde, zodat ze bovenop hem lag.

“Je maakt me gek, vrouw!” zei hij, en zoende haar in haar nek en op haar kin, en kietelde haar dan.

Nu gierde ze het uit en trachtte van hem weg te komen.

Er volgde een onschuldig bedgevecht dat hij won door bovenop haar te gaan liggen en haar polsen vast te pakken. Hij zoende haar, en nog eens, en toen nog eens.

“Ga weg,” zei ze. “Ik moet opstaan.

“En als ik nu blijf?”

“Dan zijn de gevolgen niet te overzien.”

Hij liet haar los en ging op de rand van het bed zitten. Hij steunde zijn hoofd in zijn handen en zei: “Er moet toch een manier zijn om altijd in de hemel te kunnen leven?”

“Als we dood zijn,” zei ze, en stond op. Ze liep naar de badkamer toe en ging naar binnen. Met een washand waste ze zich, waarna ze deodorant gebruikte.

Verfrist kwam ze de slaapkamer weer in. “Wil jij je nog opfrissen?”

Hij was net bezig zijn sokken aan te trekken, en zei: “Ik zou niet graag jouw hemelse geur van mij af willen spoelen. Ik wil naar je blijven ruiken.”

Ze trok haar wenkbrauwen op en liep naar de stoel waar haar kleren op lagen die ze enige uren daarvoor had uitgetrokken; haar ondergoed, haar rok en haar T-shirt. Ze vroeg: “En hoe moet dat dan als je naar mij ruikt?” Ze trok schoon ondergoed aan, trok haar rok en T-shirt aan en keek toe hoe hij zijn schoenen aantrok. De rest van zijn kleding had hij al aan.

“Hoezo?” vroeg hij.

Ze keek naar de wekkerradio en zei: “Het is zes uur. We zijn veel te laat. Je had al lang weg moeten zijn!”

Hij ging staan en zei: “Ik geef jou daar de schuld van. Wie had kunnen denken dat ik drie keer achter elkaar een stijve kon krijgen? Goed, wel met een paar uur ertussen, maar toch... Dat is me bij Sabrina nog nooit gelukt.”

“En hoe moet dat nou met Sabrina?”

Hij greep haar beet, klemde haar tegen zich aan en zoende haar. Toen hij haar los liet, vroeg hij: “Wat is er met Sabrina?”

“Als je naar mij ruikt, wat zal zij dan zeggen?”

“Sabrina ruikt nooit iets. Maak je daar maar niet druk over. “

De voordeurbel ging.

“Daar zul je ze hebben!” schrok Tamara.

Jelle liep naar het raam en trok het gordijn opzij. De zon scheen naar binnen. Het was een heerlijke dag, maar dat mocht ook wel, want het was zomer. De huizen in de straat vormden een net rijtje; alle hadden een voortuin en een achtertuin. Voor sommige huizen stonden auto's geparkeerd, maar de meeste parkeerplekken waren leeg omdat de mensen nog aan het werk waren.

“Doe nou niet,” zei Tamara, “zometeen zien ze je.”

“Ze zien me toch wel.”

“Ik bedoel hier, in de slaapkamer.” Ze liep naar hem toe, trok het gordijn uit zijn hand, zodat het omlaag viel, en zei: “Ik ga naar beneden. Kom je ook?” Ze verliet het vertrek.

Hij liep haar achterna en greep haar billen beet. Hij zei: “Of ik kom? Ik ben al drie keer gekomen!” Hij grijnsde en zoende haar in haar nek terwijl ze over de overloop liepen.

Ze stopte, keek hem aan en zei: “Niet doen!”

Hij grimaste, maar in plaats dat hij niets deed, greep hij haar weer beet en zoende haar opnieuw. Ze moest zichzelf dwingen om hem van zich af te duwen. Als ze haar gevoel had kunnen volgen, dan was ze dáár gebleven, in zijn armen... Maar dat kon niet. Er waren andere dingen. Genoeg dingen die het haar niet mogelijk maakten te doen wat ze werkelijk wilde.

Ze liep de trap af. Ze hoorde hoe hij haar volgde.

“En gedraag je!” zei ze over haar schouder.

Hij antwoordde niet.

Ze liep door de hal naar de voordeur. De voordeurbel ging weer.

Ze opende de deur.

“Hallo,” zei Tamara. “Hallo Saartje.”

“We dachten al, je hebt ons niet gehoord,” zei de vrouw die voor de

deur stond. Naast haar stond een man. Tegen de man zei ze: “Is het niet Tijmen?”

De man bromde wat. Hij steunde op de handvatten van de rolstoel waar Saartje in zat. Ze zat met banden vast aan de stoel omdat ze er anders uit zou vallen doordat ze scoliose had; een zijwaartse kromming van de wervelkolom waardoor ze niet goed kon zitten. Toen ze nog geen banden had gehad, was ze eens recht voorover eruit gevallen, alsof ze een salto maakte. Ze had er niets aan overgehouden, hoewel Tamara toen had gedacht dat ze al zóveel had dat het lastig was om nog méér te krijgen. Maar dergelijke gedachten mocht ze niet hebben, vond ze zelf. Het was al erg genoeg dat Saartje had wat ze had: het Smith Magenis syndroom, ook wel SMS genoemd. Dat was een aangeboren afwijking veroorzaakt door een spontane mutatie in het erfelijk materiaal. Het kwam erop neer dat Saartje zowel lichamelijk als geestelijk gehandicapt was.

“Hoe ging het met de sonde?” vroeg Tamara, terwijl ze verder de hal inliep om zo ruimte te creëren.

“Hij zit er nog in,” zei de vrouw.

Tijmen duwde de rolstoel verder en liep de woonkamer binnen. Als je niet zou weten dat hij zijn beide benen miste en op kunstbenen liep, zou je dat niet zien. Hij liep vrijwel zoals andere mensen.

De vrouw omhelsde Tamara en zei: “Hoe was je middag, kind? Heb je ervan genoten om even niet voor Saartje te hoeven zorgen?”

Tamara knikte en zei: “Ja, dank je wel, mama. En hoe ging het bij jullie? Is ze erg lastig geweest?”

Tamara's moeder deed haar jas uit, hing die aan de kapstok en zei intussen: “Dat viel reuze mee. Tijmen wilde natuurlijk een ijsje eten op de boulevard, maar omdat Saartje dat niet kon, hebben we dat niet gedaan. We hebben gewandeld en Saartje heeft wel gedanst, maar voor de rest was ze heel rustig.” Het dansen waar ze het over had, was het heen en weer zwaaien van het lichaam, wat Saartje veel deed. Ze noemden het dansen omdat het daar wel wat op leek.

Ze waren naar het strand van Scheveningen geweest. Het was een klein uurtje rijden.

Tamara sloot de voordeur.

“O, ik zie dat Jelle er ook is,” zei Tamara’s moeder. Ze liep naar de keuken toe en zei: “Hallo Jelle.”

Jelle, die net de waterkoker vol liet lopen met water, zette deze neer en stak zijn hand uit. “Hallo mevrouw Postma. Dus u bent mevrouw Postma. Aangenaam kennis te maken. Hoe is het met u?”

Ze lachte en zei: “Jij altijd met je rare grappen.”

“Hallo Hannah.” Hij gaf haar een knipoog. Dan zei hij: “Als ik niet met uw dochter zou gaan, dan zou ik het wel weten...”

Hannah glimlachte en zei: “Nou, nou...”

Hij drukte haar hand en zei: “Je mag er nog steeds zijn, hoor.”

“Toe maar,” zei Hannah, en kon een kleur niet onderdrukken.

“Waarom ben je hier eigenlijk?”

“Ik ben thee aan het zetten.”

“Nee, ik bedoel: hier.”

“O... Ik heb Tamara geholpen met een paar klusjes.”

“Jij bent altijd zo attent. Daar kan Frits nog wat van leren. Die is er werkelijk nooit meer.”

“Hij werkt.” Jelle zette de waterkoker op de standaard en zette het apparaat aan. Hij leunde tegen het aanrecht en vroeg: “En hoe was het met Saartje?”

“Met haar ging het prima. Ze heeft wel gedanst, maar de sonde bleef tenminste zitten deze keer. Tijmen wilde natuurlijk een ijsje hebben maar ik zei hem dat hij dat thuis maar moest eten.”

“De lekkere dingen bewaren we voor thuis,” zei Jelle, en keek naar Hannah’s bloes.

“Jelle?” vroeg Tamara vanuit de hal.

“Wat is er?”

“Als je toch thee zet, kun je dan ook koffie zetten? Mijn vader wil graag koffie.”

“Ik vind het best,” zei Jelle. “Waar staat de koffie?”

“Ik help je wel,” zei Hannah, en liep naar het aanrecht en reikte langs hem heen naar het kastje waar de koffie stond.

“Als we jou niet hadden,” zei Jelle, en keek Hannah bewonderend aan. Tamara zag het en moest zuchtten. Ze zei echter niets, maar liep de kamer weer in. Ze had zojuist de jas van haar vader aangenomen en op de kapstok opgehangen en nu ont deden ze Saartje van haar jasje. “Ik doe je jas uit, Saar,” zei Tamara. “Anders krijg je het binnen te warm.”

Saartje keek wat ze deden. Spreken kon ze nog niet. Hoewel ze drie jaar was, had ze haar eerste woordje nog steeds niet gezegd. Dat kon nog komen, had de arts gezegd. Kinderen met SMS konden praten, hoewel ze daar later mee begonnen dan gewone kinderen.

Tamara hing Saartje's jas op en kwam de kamer weer in.

Tijmen had de rolstoel naast de stoel gezet waarin hij ging zitten. Toen hij eenmaal zat, klopte hij Saartje op de knie en vroeg: “Zit je goed, meid?”

Saartje keek hem alleen maar aan. Ze ademde hoorbaar. Dat kwam omdat haar luchtpijp minder stevig was dan die van andere kinderen van haar leeftijd, waardoor deze mee bewoog bij het ademen. Maar Tijmen vond het niet storend dat je haar kon horen ademen. Hij keek naar haar ogen en zei: “Ik zie dat je goed zit.”

Tamara glimlachte. Tijmen en Saartje waren twee handen op één buik, althans, dat leek zo. Of het echt zo was, wist ze niet, want wat Saartje ervan vond, was lastig in te schatten, maar voor Tijmen was het in ieder geval wel zo. Tijmen had weleens gezegd dat Saartje en hij de allerbeste vrienden waren.

Tijmen was de eerste geweest die na al de onderzoeken, direct na de bevalling, had gezegd: “Maar kijk dan wat een mooie ogen ze heeft!” Dat was het eerste positieve wat iemand had gezegd over Saartje. Ze was, meteen na de bevalling, meegenomen en ze hadden haar pas na een paar uur weer gezien. Toen had zich al een regiment artsen

over haar heen gebogen en ze hadden verteld wat niet één moeder wil horen; dat haar kind dubbel gehandicapt was. De artsen hadden verteld wat het inhield en wat de symptomen waren en ook dat het niet te genezen was. Ze hadden verteld dat er op allerhande gebied problemen zouden kunnen ontstaan, maar dat de levensverwachting van kinderen met SMS normaal was. Ze zou dus niet jong sterven, iets waar Tamara erg bang voor was geweest toen ze Saartje bij haar weg hadden gehaald.

Na al die ellende was het feit dat ze normaalgesproken niet zou sterven al een pluspunt geweest, maar toen Tijmen die opmerking had gemaakt over haar mooie ogen had Tamara voor het eerst iets van trots gevoeld. Haar baby had mooie ogen!

Ze ging op de bank zitten en keek naar Saartje. Die keek naar Tijmen, maar het was net of ze hem niet zag. Ze had vaker van die periodes; dat ze dwars door je heen kon kijken. Andere keren was ze meer alert. “Heb je je ijsje niet gemist?” vroeg Tamara aan haar vader. Die keek van Saartje naar haar en zei: “Nee, hoor. Ik eet thuis wel ijs.” Hij deed zijn handschoen uit. Een kunsthand werd zichtbaar. Hij had een zogenaamde myo-elektrisch aangestuurde prothesehand. Daarmee kon hij gewoon voorwerpen vast pakken.

“Was ze niet lastig in de auto?”

“Nee, dat ging prima.” Hij keek naar Saartje en zei dan: “Ze heeft ervan genoten. De bries door haar haar, de zilte lucht, de mensen op de boulevard... Het was erg leuk.”

Tamara vroeg zich af of Tijmen zich in had gebeeld dat ze het leuk had gevonden of dat Saartje werkelijk er iets van had meegekregen. Toen zij vroeger met haar ouders en haar broer naar het strand ging, bleven ze niet op de boulevard, maar gingen ze daadwerkelijk naar het strand. Ze gingen dan een kasteel bouwen met daaromheen een slotgracht. En als ze daar genoeg van hadden, dan gingen ze zwemmen. En waren ze dan uitgezwommen, dan gingen ze op een handdoek zitten en aten sinaasappels die hun moeder voor hen schildte. En als er dan

het gerinkel klonk van een viskraam, dan holden ze daarnaartoe en dan bestelden ze mosselen met saus. Opeens hadden ze dan honger! En vaak zat er zand in de mossels, maar of dat was omdat dat al in de mossel zat of omdat ze door hun wilde gedrag er zand op hadden gekregen, was nooit te zeggen. En dan, als de zon onderging, gingen ze voldaan naar huis toe. Zij en haar broer zaten dan achterin de auto. Ze keek dan altijd even naar het achterhoofd van haar vader, die de wagen met vaste hand naar huis toe stuurde, voor ze moe werd en in slaap viel. Dat waren mooie tijden geweest. Zonnige dagen. Lichte herinneringen. Onbezorgd, speels, blij...

Hoe anders was het leven nu. Saartje zou nooit kunnen doen wat zij in haar jeugd had gedaan. Saartje zou nooit zulke herinneringen hebben. En het was ook nog maar de vraag of ze überhaupt herinneringen kon hebben. Zou ze zich ooit deze dag, de dag dat ze met haar opa en oma naar de zee was geweest, kunnen herinneren?

Saartje bewoog. Ze bewoog haar lichaam naar voren, gooide het dan naar achteren en bonkte met haar hoofd tegen het kussen van de rolstoel aan. Ze deed het nog een keer, en nog een keer.

“Tamara?” Haar vader keek haar vragend aan.

Tamara stond op en zei: “Ik denk dat ze haar knuffel wil.” Tamara keek rond in de kamer, maar zag deze nergens. “

“Die grijze haas met lange oren?”

Tamara knikte.

Tijmen stond ook op en liep de kamer door, overal kijkend. Tamara keek in de hal.

“Zoek je iets?” vroeg Hannah vanuit de keuken.

“Saartje’s knuffel.”

“Dat konijn?” vroeg Jelle. “Dat zag ik in de hal liggen.”

Tamara liep naar de hal en zag daar inderdaad het konijn liggen.

Ernaast stond haar tas, die echter was omgevallen. Haar portemonnee, een pakje zakdoeken en een lippenstift waren eruit gevallen. Ze pakte haar portemonnee op en keek even naar de foto’s van Frits, Jurrian,

Hilde en Saartje voor ze de portemonnee en de andere spullen opborg. Ze pakte de knuffel op en riep naar Jelle: “Het is een haas.”

“Heeft hij ook een naam?” riep hij haar achterna terwijl ze de keuken uitliep.

Ze reageerde niet, maar gaf, eenmaal in de kamer, de knuffel aan Saartje. Die pakte hem beet en omklemde hem met beide armen.

“De schat,” zei Tijmen. “Nu is ze rustig.”

Hannah kwam de kamer in met een dienblad waarop kopjes koffie en bekers thee stonden. Tamara nam ze van het dienblad af en zette ze op tafel neer. Hannah liep terug naar de keuken.

Tijmen vroeg aan Saartje: “Moet Saartje niets te drinken hebben?” Hij kriebelde haar op haar hoofd, waarop ze hem aankeek. Hij glimlachte en zei: “Nee, Saartje heeft al te drinken via het slangetje, is het niet?”

Het vertederde Tamara hem zo te horen praten. Zelfs haar moeder, hoeveel die ook van Saartje hield, zei dergelijke dingen niet. Maar goed, haar moeder was dan ook veel zakelijker en praktischer.

Gelach klonk uit de keuken.

Tamara bedacht zich dat de zakelijke en praktische kant van haar moeder echter niet merkbaar was in het bijzijn van Jelle.

Even later kwamen Hannah en Jelle de keuken uit. Hannah had een kleur en Tamara zuchtte toen ze dat zag. Waarom kon haar moeder in dergelijke gevallen niet ook zakelijk en praktisch zijn? In plaats daarvan leek ze net op een giebelend schoolmeisje. En waarom zei Tijmen er niets van? Maar die had niet eens iets door; die keek naar Saartje.

Hannah en Jelle gingen zitten.

“Heerlijk,” zei Jelle, en pakte zijn kopje op.

Hannah pakte haar kopje op en blies op de hete drank. Ze keek Tamara aan en vroeg: “En heb je leuke dingen gedaan toen wij er niet waren?”

“Ik heb een beetje gerelaxt.”

“Daar is ze heel goed in,” zei Jelle.

Tamara gaf Jelle een waarschuwend blik, maar Hannah zei: “En dat heeft ze nodig ook, na al dat zorgen om Saartje. Ze is er dag en nacht mee bezig. Hoe staat het trouwens met haar dag- en nachtritme?”

Tamara zei: “Nog steeds niet zoals het zou moeten. Ze wordt nog steeds vaak wakker ‘s nachts en ‘s ochtends is ze al om vijf uur wakker.” “En ligt ze nog lang wakker voor ze in slaap valt?”

“Meestal wel, maar soms gaat het beter en dan valt ze al na een half uurtje in slaap.”

Een vreemd kenmerk van SMS was dat het ervoor zorgde dat je er overdag slaperig van werd terwijl je ‘s nachts juist wakker was. Het dag- en nachtritme was dan ook omgedraaid. Saartje kreeg melatonine en bètablokkers om te trachten dat om te draaien zodat ze overdag wakker zou zijn en ‘s nachts zou slapen. Omdat ze, vanaf haar geboorte, ‘s nachts wakker was geweest, en Tamara iedere nacht meerdere keren op had moeten staan, was slaaptkort Tamara niet onbekend. En omdat overdag het leven gewoon doorging, had ze dat niet vaak in kunnen halen.

Gelukkig hadden haar ouders haar heel veel geholpen, eigenlijk zoveel als ze konden. En dat deden ze nog steeds. Iedere week kwamen ze een middag om Saartje mee te nemen zodat Tamara kon doen wat ze wilde doen. En iedere week pasten ze twee keer op Hilde en Jurrian, Saartje’s oudere zus en broer, zodat Tamara al haar tijd aan Saartje kon geven. En dan niet om haar te verzorgen, maar om iets leuks te gaan doen met haar. Tamara was haar ouders er dankbaar voor dat ze dat wilden doen. Dat ze zich zo af en toe ergerde aan haar moeder, voornamelijk als Jelle in de buurt was, nam ze op de koop toe.

Tijmen dronk van zijn koffie en vroeg dan: “Hoe staat het leven, Jelle?” “Goed,” zei Jelle.

“Denk je dat de club gaat winnen? Ze moeten toch spelen zondag?”

De plaatselijke voetbalclub nam het op tegen een buurdorp.

Jelle knikte.

“Ik ben er al heel lang niet meer geweest, maar ik sprak laatst Henk en

die zei dat hij er nog weleens kwam.”

“Welke Henk?” vroeg Hannah. “Henk van de slager of Henk de politieman?”

“Henk Marsman. Van de politie.”

Jelle knikte, maar zei dan: “Rik heeft wel een blessure, dus dat is balen, maar we maken zeker een kans.”

“Wie is Rik?” vroeg Hannah.

“De keeper.”

“Heet hij niet Koopmans?”

“Nee, dat is Sjoerd. Rik heet Van der Wiel.”

“Is hij goed?”

Jelle knikte. “Daarom is het ook zo jammer dat hij geblesseerd is.”

“Maar met goede spelers heb je geen keeper nodig,” zei Hannah.

“Dat is wel zo. We zullen zien wat het wordt.”

“Speel jij nog?” informeerde ze.

“Nee. Maar ik ben er wel vaak. Om te helpen met de bar en zo.”

“Waarom speel je niet meer?”

“Tijdgebrek.” Jelle grijnsde en keek naar Tamara.

Tijmen ving die blik op en zei: “Het helpen van je medemens is ook een nobel doel. Misschien niet zo nobel als voetbal, maar toch...” Hij grinnikte om zijn eigen grapje.

“En ik word oud,” zei Jelle.

“Zo oud ben je niet, toch?”

“Ik ben vijfendertig.”

“Dan ben je nog heel jong!”

“Wel een beetje oud voor voetballen.”

“Wat heeft Rik voor blessure?” informeerde Tijmen.

“Een kogelwond.”

“Wat?” Tijmen schoot uit.

Jelle knikte.

“Hoe komt hij daaraan?” Tijmen keek hem ongelovig aan.

“Dat komt eigenlijk door mij.”

“Heb jij hem neergeschoten?”

Jelle grimaste. “Ik heb niet eens een wapen. Nee, er waren een paar gasten aan het zeiken bij de club. Zo’n groepje van vier die alleen maar op ellende uit is. Een van hen is al heel lang lid en toen hij alleen was, was er niets aan de hand, maar toen werden zijn vrienden ook lid en had je de poppen aan het dansen. Er is een paar keer ruzie geweest, en ook een vechtpartij. Henk heeft nog aardig wat kunnen sussen, maar op een keer kwam een van die gasten met een pistool aanzetten. En dat richtte hij op mij. Omdat hij vond dat ik tegen hem was. Of eigenlijk tegen hen. Wat onzin is, want niemand van de club wil ze. Ik ben niet de enige.”

“Waarom hebben jullie ze er dan niet uitgezet?” vroeg Hannah.

“Door het reglement kon dat niet zomaar.”

“Dan zou ik het reglement maar eens snel gaan veranderen. Je kunt toch niet toestaan dat mensen met wapens rondlopen?

Levensgevaarlijk!”

“Dat is het ook. Toen die vent dat wapen op mij richtte, kwam een van zijn vrienden aangelopen en die sloeg hem op de schouder. Daardoor schrok hij en haalde de trekker over. Gelukkig was ik toen al net uit het schootveld gaan staan en Rik, die achter de bar stond, werd geraakt in zijn been.”

“Vreselijk!” zei Hannah. “Waarom weten we daar niets vanaf?”

“Ik heb geen idee. Het was het nieuws van de dag,” zei Jelle.

“Wanneer is het dan gebeurd?”

“Gisteravond.”

Tamara keek Jelle aan. Dat wist ze niet. Maar ze had geen televisie gekeken en ze was ook niet online geweest.

“Afschuwelijk,” zei Hannah. “En jij hebt niets?”

“Nee, ik heb niets.”

“Voetbal is echt oorlog,” zei Tijmen. “En gaan ze die gasten er nu uitgooien?”

“Ja, dat zal wel gebeuren. De politie onderzoekt de zaak nog,

tenminste, Henk Marsman en Dirk de Wit. Of misschien ook wel anderen, dat weet ik niet.”

“Ik zag vandaag een politiemann die ik nog niet eerder had gezien,” zei Hannah. “Ik denk dat ze ze ook van buiten het dorp rekruteren.”

“Uiteraard,” zei Tijmen.

“En ben je al een beetje bijgekomen van de narigheid van gisteravond?” vroeg Hannah aan Jelle.

“Jawel.”

“En wat heb je vandaag gedaan?” vroeg ze.

“Vandaag?”

“Hier, bedoel ik. Ik dacht dat ik het gordijn zag bewegen in de slaapkamer toen we aanbelden.”

“Het raam sloot niet goed,” verzon hij. “Ik heb een paar dingen gerepareerd.”

Hannah knikte alsof ze alles afwist van niet goed sluitende ramen.

Maar dan bedacht ze zich iets: “Je hebt toch een brommer?”

“Een motor. Een rode Suzuki VX 800.”

“Die zag ik niet voor de deur staan.”

“Hij staat in de schuur.”

“Waarom?”

“We zagen een bui aankomen.”

“Wij hebben niets gemerkt. Is het niet Tijmen?” Hannah keek Tijmen even aan, maar die keek niet naar haar, maar naar Saartje. “Hè, Tijmen?” zei ze daarom met nadruk.

“Aan zee is het weer altijd anders,” zei Tijmen.

“Maar heeft het hier dan geregend?” vroeg Hannah.

“Nee, de bui trok over,” zei Jelle.

“O jee,” zei Tijmen.

Saartje had overgegeven. Saartje had last van reflux; voedsel dat vanuit de maag terugstroomde naar haar keel en mond. Hierdoor ging ze overgeven.

Tamara stond op en pakte een tissue uit de doos met tissues die op

het dressoir stonden. Ze stonden daar speciaal voor dat doel. Ernaast stond een doos met vochtige doekjes. Ook daar pakte ze er eentje van. Ze liep naar Saartje toe. Een slangetje stak uit Saartje's mond.

"Nee, toch... Ze heeft de sonde uitgebraakt."

Tijmen keek naar het slangetje en zei: "En wat nu?"

"De sonde moet eruit." Tamara zuchtte en maakte dan Saartje's gezicht schoon.

"Was die er vorige week ook al niet uit?"

"Ja, toen had ze hem er zelf uitgetrokken." Tamara bekeek Saartje's kleren. Die zaten onder. Ook op de knuffel zat overgeefsel. "Ik trek haar zometeen wel schone kleren aan. Dan kan ze meteen in bad."

"Zal ik even helpen?" vroeg Tijmen.

"Och..." aarzelde Tamara. "Jullie zijn al de hele middag met haar op stap geweest."

"Maar zometeen komt de rest van je gezin thuis. Dan is het prettig als je daar je aandacht aan kunt geven."

"Goed dan."

Tijmen stond op, verheugd bij het vooruitzicht om nog meer tijd door te kunnen brengen met zijn favoriete kleinkind. "Dan draag ik haar wel," zei hij. Hij maakte haar los uit de rolstoel en tilde haar voorzichtig op. Saartje omknelde nog steeds haar knuffel, maar keek nu Tijmen aan.

"Je hebt wel door wat ik doe, is het niet?" vroeg Tijmen. "Je bent slimmer dan ze zeggen! Kom maar, dan gaan we maar boven toe. Dan ga je lekker in bad. Dat is heerlijk warm!" Hij liep de kamer uit. Het leek of hij de rest van de aanwezigen was vergeten.

Tamara keek naar Hannah en Jelle en vroeg: "Vinden jullie het erg dat ik even meega?"

Jelle schudde zijn hoofd.

Hannah zei: "Ga jij maar lekker mee. Wij vermaken ons wel." Ze keek Jelle schalks aan, klopte hem op de knie en zei: "Is het niet, Jelle?"

Tamara zei: "Mam!"

Hannah keek Tamara aan en vroeg: “Wat?”

“Zit je te flirten met je schoonzoon?”

“Och, daar kan hij best tegen, is het niet?” Ze keek weer naar Jelle. Die grijnsde en zei tegen Tamara: “Je hoort het!”

Tamara maakte een afkeurend gebaar en volgde haar vader naar boven, naar de badkamer.